

A barátság ajándéka

Írta: Lucy Stevenson

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Angliában esett meg, nem sokkal a második világháború után.

Hermann Mössner idegesen lépett be a kápolnába. A fogolytáborban szerzett barátaival együtt még mindig egyenruhát viseltek, amelyen a POW rövidítés virított. Mindenki tudta, hogy ez azt jelenti: hadifogoly. Mit fognak gondolni a gyülekezet tagjai? Vajon az ellenségüknek fogják tartani?

A kápolna az angliai Leeds közelében állt, de Hermann nem Angliából származott, hanem Németországból. Miután arra kényszerült, hogy a második világháborúban harcoljon, Hermannat néhány brit katona

foglyul ejtette, és egy angol hadifogolytáborba küldték. Hosszú idő óta most először ment istentiszteletre.

Hermann nagy levegőt vett, amikor leült az egyik padra. Láta az elől helyet foglaló gyülekezeti elnököt, George Camm elnököt. Camm elnök Hermann barátja volt. A mosolyát látva Hermann egy kicsit megkönnyebbült.

Jó néhány hónappal azelőtt Camm elnök meglátogatta Hermannat a táborban, miután megtudta, hogy ő ott az egyedüli egyháztag. Eleinte Hermann egy kicsit aggódott. Vajon Camm elnök gyűlölni fogja őt? Elvégre az országaik egymás ellen harcoltak a háborúban.

Amikor azonban Hermann és Camm elnök találkozott, egymásra mosolyogtak és kezet ráztak. Azután együtt imádkoztak. Énekeltek és az evangéliumról beszélgettek. Még az úrvacsorából is vettek együtt.

„Szeretlek, testvérem!” – mondta Hermann, amikor Camm elnöknek távoznia kellett. Könnyeket látott megcsillanni Camm elnök szemében, amikor búcsút intett neki.

Azután Camm elnök minden szombaton meglátogatta Hermannat, aki a hét többi részében minden tőle telhetőt megtett, hogy az evangélium szerint éljen. Megosztotta a bizonyosságát a többi fogollyal, miközben a mezőkön dolgoztak. Válaszolt a kérdéseikre, amikor a hosszú munkanap után fát faragtak. Néha együtt is imádkozott velük.

„Figyelj csak, Hermann! – fordult oda hozzá egy este az egyik fogoly. – Csatlakozhatnék hozzád és Mr. Camm-hez szombaton?”

Hermann felnézett a fafaragásból és elmosolyodott. „Hát persze!”

„Én is jöhetnék?” – kérdezte egy másik fogoly.

Hermann és Camm elnök nagyon izgatott volt, hogy többeket is taníthatnak a foglyok közül. Nemsokára néhányuk meg is akart keresztelkedni!

Most pedig, ahogy Hermann körbetekintett a kápolnában, az istentisztelet kezdetét váró családokon, békességet érzett. Néhány egyháztag eleinte ideges volt Hermann közelében, de nemsokára mindannyian bizalommal fordultak felé. A többi fogoly, aki szerette volna megismerni az evangéliumot, engedélyt kapott, hogy vasárnaponként Hermann-nal együtt elhagyja a tábor és istentiszteletre menjen. Később Hermannat még a gyülekezeti Vasárnapi Iskola elnökének is elhívták.

Telt-múlt az idő, és közeledett a karácsony. Hermann szerette volna valahogy kinyilvánítani a köszönetét az egyháztagoknak, akik olyan kedvesek voltak vele. Aztán támadt egy ötlete. Már majdnem itt volt a gyülekezeti

karácsonyi összejövetel ideje. Hermann összeszedett néhány fatömböt és nekilátott megfaragni őket. Egyszerével haladva a fahasábokból kicsiny autók, elefántok, repülőek, vonatok és lovak formálódtak a kezei alatt.

Végül eljött az összejövetel napja. Mindenki együtt evett-ivott, és karácsonyi dalokat énekeltek. Hermann és a tábori barátai német karácsonyi dalokat énekeltek.

Aztán Hermann előhúzott egy nagy zsákot, amelyben 40 fából készült játék volt! Mindegyik elemis gyermeknek adott egyet-egyed. Olyan karácsony volt ez, amelyet soha nem fognak elfelejteni. ●

Három év hadifogság után Hermann végül hazatért a családjához Németországba. Évekkel később visszalátogatót abba a kápolnába, ahova hadifogolyként járt. Néhány ott lévő felnőtt elmondta neki, hogy még mindig megvannak nekik azok a fajtátekok, amelyeket gyerekkorukban faragott nekik!

